

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Formål

1.1. Udlevering af lovovertrædere

Samarbejdet i Den Europæiske Union om udlevering af lovovertrædere sker på grundlag af Den Europæiske Konvention af 13. december 1957 om udlevering af lovovertrædere (1957-konventionen), jf. bekendtgørelse nr. 36 af 28. september 1963, med tilhørende tillægsprotokoller. Foruden medlemsstaterne i Den Europæiske Union har de fleste af de europæiske lande – herunder de østeuropæiske lande og Tyrkiet – tiltrådt denne konvention.

I lyset af de stadig mere åbne grænser, det tiltagende antal lovovertrædelser med internationale aspekter og det tætte samarbejde på det retlige og politimæssige område mellem EU-medlemsstaterne bliver de forholdsvis formelle betingelser og procedurer for udlevering mellem medlemsstaterne opfattet som et stigende praktisk problem.

På denne baggrund blev der i efteråret 1993 iværksat en undersøgelse af, om det i forhold til 1957-konventionen ville været muligt dels at lempe betingelserne for udlevering, dels at forenkle de eksisterende udleveringsprocedurer mellem EU-medlemsstaterne. Efter en bred drøftelse af disse spørgsmål blev arbejdet med forenkling af udleveringsprocedurerne færdiggjort, mens arbejdet med lempelse af betingelserne for udlevering blev udskudt til senere. Rådet besluttede herefter ved en retsakt af 10. marts 1995 at anbefale medlemsstaterne at gennemføre Konventionen, udarbejdet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union, om forenklet udleveringsprocedure mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union.

Ved lovforslagets § 1 gennemføres de ændringer i loven om udlevering af lovovertrædere (udleveringsloven), der er nødvendige for, at man i Danmark kan anvende den forenkledede udleveringsprocedure, der følger af konventionens bestemmelser.

En nærmere gennemgang af konventionen og de ændringer, som den giver anledning til, findes nedenfor under pkt. 2 i de almindelige bemærkninger.

1.2. Fuldbyrkelse af udenlandske afgørelser om konfiskation m.v.

Om international fuldbyrkelse af konfiskationsafgørelser findes regler i Den Europæiske Konvention af 28. maj 1970 om straffedommes internationale retsvirkninger (retsvirkningskonventionen), der er gennemført i dansk ret ved lov nr. 522 af 23. december 1970 om fuldbyrkelse af europæiske straffedomme. Retsvirkningskonventionen har i praksis ikke kunnet indfri de forventninger, som man bl.a. fra dansk side havde, da den blev åbnet for undertegnelse. Det skyldes navnlig, at konventionen foruden af Danmark kun er tiltrådt af ganske få lande.

Bl.a. på denne baggrund blev der på det europæiske justitsministermøde i Oslo i 1986 vedtaget en resolution om at anbefale Europarådets strafferetskomité (CDPC) at undersøge mulighederne for at skabe internationale normer med henblik på et effektivt internationalt samarbejde om efterforskning, beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra narkotikakriminalitet. CDPC nedsatte en ekspertkomité om internationalt samarbejde med hensyn til efterforskning, beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbart forhold. Resultatet af ekspertkomitéens arbejde forelå i juni 1990, hvor et udkast til Konvention om hvidvaskning, efterforskning samt beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbart forhold (hvidvaskkonventionen) blev godkendt af CDPC. Konventionen blev åbnet for undertegnelse den 8. november samme år og er undertegnet af bl.a. Danmark. Ved lovforslagets § 2 gennemføres de ændringer i loven om international fuldbyrkelse af straf m.v., der er nødvendige for, at afgørelser om konfiskation efter anmodning i henhold til hvidvaskkonventionen kan fuldbyrdes i Danmark.

Endvidere gennemføres en udvidelse af loven om international fuldbyrkelse af straf m.v., således at den også omfatter fuldbyrkelse af afgørelser om konfiskation, der er fremsat i henhold til FN-konventionen af 20. december 1988 imod ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer (FN-konventionen). Denne konvention er ratificeret af Danmark i henhold til kongelig resolution af 3. december 1991, jf. bekendtgørelse nr. 50 af 17. juni 1993.